

Pavel Štohl

HARVART – večery, na které se nezapomíná

Když jsme před deseti lety vydali publikaci HARVART FOREVER, mapující prvních deset let činnosti klubu, vzpomněli jsme nejen na jeho budování, ale hlavně jsme bilancovali a vzpomínali na návštěvy výjimečných osobností a na nezapomenutelné večery. Byla to cesta plná nadšení i radosti z každého vydařeného setkání.

Ani jsme se nenadáli a máme tu další výročí. Tentokrát dvacet let fungování klubu. Za tu dobu přibyly další stránky příběhu – s publikem, které se vracelo, s hosty, kteří přijímali pozvání

s respektem, a s atmosférou, která se stala poznávacím znamením klubu.

Dvacet let. V lidském životě je to období dospívání. Dvacet let existence klubu je však především důkazem vytrvalosti, nadšení a víry v to, že osobní setkávání má smysl. V době internetové komunikace a často povrchních kontaktů je živé slovo, hudba a bezprostřední sdílení nenahraditelným zážitkem.

Dnes držíte v rukou knihu, která není jen pouhým ohlédnutím za akcemi, které proběhly. Rádi

bychom si s vámi připomněli chvíle smíchu, dojetí a spontánní reakce vás diváků i hostů.

Dvacet let nás opravňuje zavzpomínat trochu víc. K tomu nejcennějšímu, co se za dvacet let činnosti klubu odehrálo, patří opakovaná setkání. Někteří účinkující se do Harvartu vraceli znovu a znovu – například Ivan Hlas Trio, skupina Nezmaři, zpěvák Luboš Pospíšil, herec Petr Rychlý nebo glosátor Ivo Šmoldas. Z původně profesních pozvání se postupně stávala setkání osobní. Vraceli se nejen kvůli programu, ale i kvůli atmosféře, publiku a přátelskému přijetí. A my jsme se na jejich návraty těšili jako na návštěvu dobrých známých.

Při rekapitulaci všeho příjemného však se smutkem zjišťujeme, že někteří z těch milých hostů, které jsme v klubu s radostí a pokorou přivítali, už bohužel přijet znovu nemohou – Jiří Menzel, Hana Maciuchová, Wabi Daněk, Pavel Bobek, Václav Postránecký. Už nepřijedou ani ti, které jsme zvali, ale přijet už nestihli - Luděk Munzar a Stanislav Zindulka, na které jsme se tak těšili.

Po deseti letech fungování klubu, v roce 2016, jsme hledali odpověď na otázku, jak dramaturgicky pojmut další období Harvartu. Robert Tamchyna, který k nám přivedl tolik úžasných hostů, měl totiž v té době - už jako ředitel pražské Violy - jiné povinnosti, takže jsme se museli spolehnout sami na sebe. Navíc v roce 2020 do života nás všech zasáhla covidová pandemie. Ještě jsme v březnu toho roku stihli pobesedovat s Janem Přeučilem,

ale potom se činnost klubu na téměř dva roky prakticky zastavila.

Ale záhy poté jsme už zase hledali osobnosti, které by naše publikum zaujaly. A i díky pomoci přátel a známých se nám povedlo do klubu získat opravdu zajímavé hosty, namátkou zmiňme například známé herce z pražského divadla Kalich (Jana Paulová, Pavel Zedníček) nebo Městského divadla v Brně (Michal Isteník, Alena Antalová). Přivítali jsme i skvělé sportovce – legendy českého sportu - Jana Kollera, Jarmilu Kratochvílovou, Lídu Formanovou a Tomáše Dvořáka.

Velkou radost nám dělalo, že většina pořádaných akcí byla beznadějně vyprodána. Bereme to jako potvrzení toho, že cesta, kterou jsme zvolili, má smysl. To, že se diváci do Harvartu opakovaně vrací, je pro nás tím největším oceněním.

V publikaci najdete medailony hostů, kteří v klubu ve druhé dekádě vystoupili. A to nejen zajímavosti z jejich profesního života, ale pokusíme se vám přiblížit také atmosféru konkrétních večerů. Fotografie nejsou pouhým doprovodem textu – jsou svědectvím o náladě, emocích a energii, která v Harvartu panuje.

Děkujeme všem, kteří byli a jsou součástí tohoto příběhu.

Harvart žije dál. Stále jedinečný.

Tomáš Dvořák

skromnost a slušnost ve štítu

Díky znojemskému atletickému oddílu (především Josefu Šobovi) jsme mohli v Harvartu přivítat jednu z nejvýraznějších osobností historie světového desetiboje a samozřejmě také české atletiky – Tomáše Dvořáka.

Tomáš Dvořák, český atlet, který se stal trojnásobným mistrem světa v desetiboji (v letech 1997, 1999, 2001). Kromě toho má doma jedno zlato a dvě stříbra z halových evropských šampionátů a jedno stříbro z halového mistrovství světa. Na olympijských hrách v Atlantě získal bronzovou medaili (rok 1996).

V roce 1999 vylepšil hodnotu světového rekordu v desetiboji na 8 994 bodů.

Byl vyhlášen nejlepším sportovcem České republiky v letech 1997 a 1999.

V roce 1999 se stal vítězem ankety Atlet Evropy.

Na začátku besedy se nejprve vzpomínalo na začátky Tomášovy sportovní kariéry. Prý když přišel závodit z rodného Zlína do Prahy, vůbec to nevypadalo, že se jedná o budoucího mistra světa. Ale svou neuvěřitelnou pílí a pracovitostí nakonec dokázal mnohem více než jeho možná talentovanější vrstevníci.

Diváky samozřejmě zajímal památný závod v roce 1999 na Strahově, kde vytvořil fantastický světový rekord 8 994 bodů a dokonce měl nakročeno překonat jako první desetibojař na světě hranici 9 000 bodů, což byla v té době pro desetibojaře velká výzva. A vypadalo to moc dobře. Zbývalo zaběhnout standardní čas na 1 500 metrů, tedy v poslední disciplíně desetiboje.

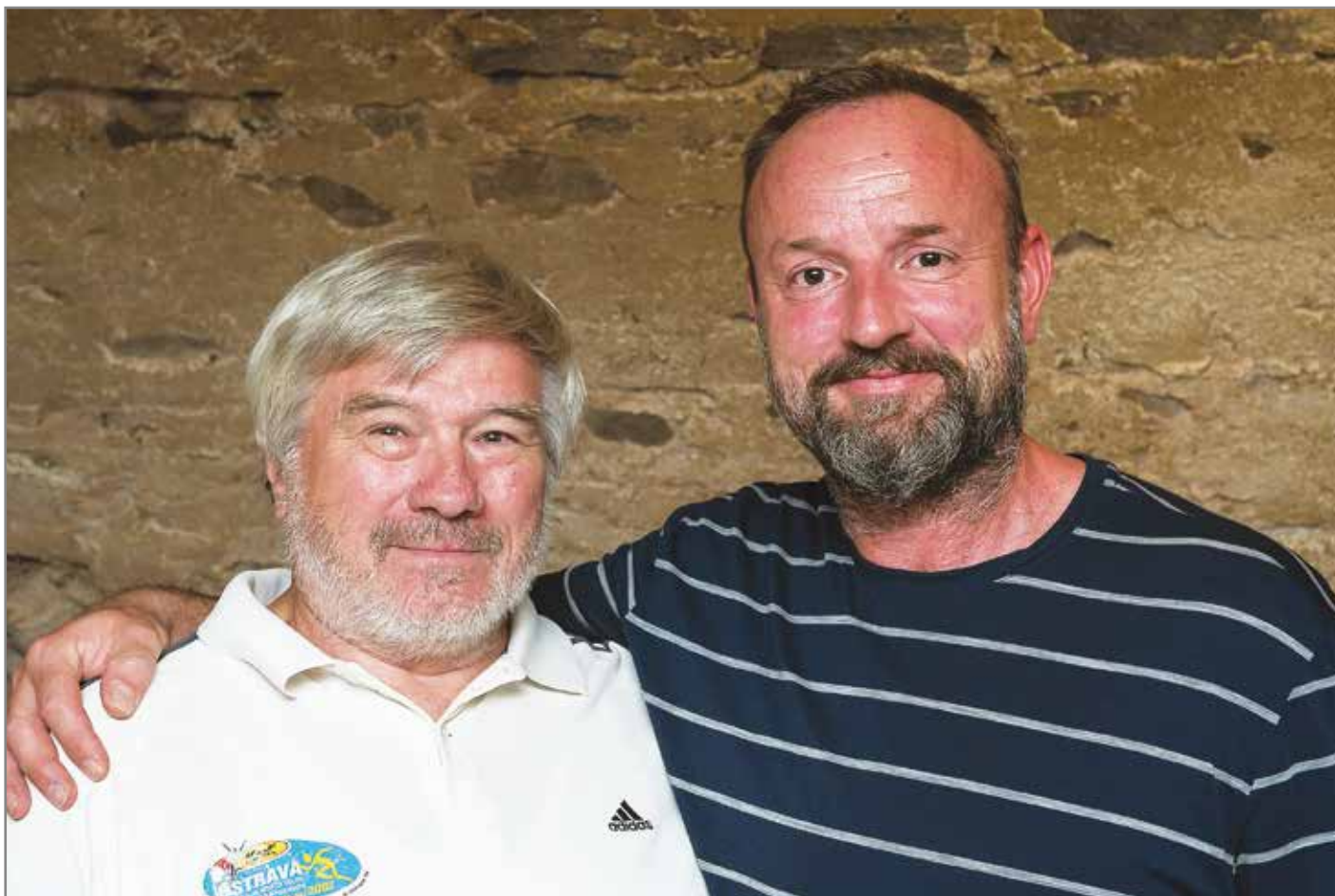

Tenkrát však zapracoval osud v podobě vedení České televize, která vyslala na atletický svaz pokyn, že chce závěrečnou disciplínu živě do Branek, bodů, vteřin. To znamenalo posunutí startu o dvě a půl hodiny. Pro někoho se to může zdát jako maličkost, ale pro Tomáše to byla tragédie. Odsunutí startu mu nabouralo všechno soustředění i fyzickou pohodu. Prostě vytuhnul, jak říkají sportovci. Světový rekord sice překonal o 103 bodů, ale devítitisícový sen se rozplynul. Zklamání a lítost. Ale i to je sport.

Bývalý držitel světového rekordu se po skončení závodní kariéry věnoval také trenérské práci. Vznikla kolem něj nadějná skupina desetibojařů, kterým chtěl předávat své závodnické zkušenosti. Ale za krátký čas pochopil, že mladí atleti nedávají sportu tolik, jak na to byl zvyklý u u sebe. Mladí prý chtějí podle něj všechno hned – a aby to nestálo moc sil. Samozřejmě jsou výjimky, ale Tomáš to takto cítil. Navíc se to těžko dalo časově skloubit s funkcí šéftrenéra české reprezentace, kam byl jmenován roku 2009 (v čele národního týmu stál po dobu deseti let). A tak se jeho desetibojařská skupina rozpadla.

Práce šéftrenéra české reprezentace zněla honosně, ale ve skutečnosti to byla hlavně kancelářská práce, a ta mu nepřinášela příliš radosti. Už to nebyl on, elán se vytratil, dostavila se únava a vyčerpání. Navíc musel absolvovat každodenní hovory s nekritickými trenéry, kteří ve svých svěřencích viděli mistry světa, i když ještě nic nedokázali. Chyběla mu také elementární lidská slušnost, jako je pozdrav, patřičné oslovení, poděkovat, poprosit.

Vyprávěl třeba o tom, jak v kanceláři kvůli tomu sedával záměrně zády ke dveřím. A čekal, že když někdo něco potřebuje, přijde a pozdraví. Ale zpravidla to dopadlo tak, že dotyčný stál ve dveřích tak dlouho, než se Tomáš otočil. A potom rovnou, často bez pozdravu, přešel k tomu, co potřebuje. Cítil, že v takové atmosféře nechce dál pracovat. A tak se rozhodl skončit.

Se stejným západem jako o sportu se Tomáš rozpovídal o svém novém „civilním“ zaměstnání. Začal úplně jinou kariéru, a to jako spolumajitel zahradnické firmy Trees, která se zaměřuje na stavby zahrad na klíč apod. Ale to neznamená, že by jenom v saku domlouval zakázky. Bývalý mistr světa si klidně obléká i montérky a stává se z něj zahradník. Zahradničení je to, čemu dnes dává stejně energie a nadšení jako dříve sportu. Osobnost, zvyklá odevzdat své práci všechno, se nezapře.

Pavel: *Tomáš Dvořák na mě udělal obrovský dojem, a to nejenom jako mistr světa a bývalý světový rekordman, ale také jako člověk. Z toho, co a jak vyprávěl, bylo patrné, že je to opravdu gentleman, který si potrpí na slušnost a dobré mravy. Já bych řekl, že jedná v duchu filozofie Rychlých šípů (jejichž příběhy mám dodneška velmi rád).*

Dana Morávková a Petr Malásek

Jejich pohodové manželství působí jako vzor

Privést do malého klubu Harvart takové dvě osobnosti, jako je Dana Morávková a Petr Malásek, byl malý zázrak. Ale díky Robertu Tamchynovi se to podařilo. A naši hosté byli stejně příjemní a sympatičtí, jako na nás působí v televizi a dalších médiích. O to víc nás mrzelo, že nemohli kvůli pracovním povinnostem zůstat až do druhého dne, jak bylo původně plánováno. Mohli bychom si jejich přítomnosti ještě více užít. I tak to samozřejmě byl krásný večer 😊.

***Dana Morávková** – česká herečka, moderátorka, dabérka, choreografka a bývalá krasobruslařka.*

Do diváckého povědomí se dostala nejprve jako moderátorka Snídaně s Novou. Jako herečka má za sebou desítky televizních, filmových a divadelních rolí. Hrála například v pohádce Z pekla štěstí nebo v komedii Kameňák. Je známá také díky televizním seriálům, například Rodinná pouta nebo Ordinace v růžové zahradě.

***Petr Malásek** – významný český skladatel a klavírista, který složil hudbu k téměř dvěma stovkám filmů, seriálů, inscenací. Byl nominován na filmovou cenu Český lev v kategorii nejlepší hudba k filmu Andělská tvář. Složil také hudbu ke komedii Líbáš jako ďábel nebo k rodinnému muzikálu Popelka na ledě.*

Na koncertech doprovází největší hudební hvězdy. Dříve například spolupracoval jako pianista a kapelník s paní Hanou Hegerovou, v současné době je zase dvorním hudebníkem Lucie Bílé.

Od samého začátku besedy bylo zřejmé, že manželé Dana a Petr tvoří pohodový pár a tuto pohodu brzy přenesli na publikum v klubu. Není divu, že

se diváci zajímali o to, co stojí za jejich šťastným vztahem. A oba hosté mluvili o sobě navzájem jen v superlativech. Petr Malásek se vyznal, že Dana je ta nejlepší „holka“ na světě. A Dana se zase vyjádřila v tom smyslu, že lepšího „mužského“ než Petra nepotkala. Vzájemný vztah vtipně definovala: „Jsme jako puzzle a já věřím, že to tak zůstane do konce života.“

Univerzální recept na dobrý vztah sice nemají, ale vědí, že je třeba najít si i při velkém pracovním zatížení v manželství čas jeden na druhého. Stačí si popovídat, podívat se na seriál, zajít do divadla.

Spojuje je také smysl pro humor, doma se prý spolu často a rádi smějí. A ještě jedna věc, která je oběma společná. K úspěchu je přivedla poctivá dřina. Dana dělala ještě na gymnáziu vrcholově sport, je dvojnásobnou juniorskou mistryní v krasobruslení – tancích na ledě. Petr zase musel spoustu let tvrdě cvičit na klavír, aby byl tam, kde je dnes. Oba ví, že úspěch nepřichází zadarmo. A toto poznání člověka do života hodně posílí.

Diváky také zajímalo, jak se vlastně dali dohromady. Prý to bylo v Divadle na Zábradlí, když se připravoval muzikál Cabaret. Dana tam měla

angažmá a Petr měl pro toto představení aranžovat hudbu. Původně chtěl tuto nabídku odmítnout, ale když zjistil, že na pohybové stránce představení se bude podílet Dana, která se mu vždycky líbila, své rozhodnutí změnil a s nabídkou spolupráce souhlasil. A prý ji o ruku požádal už druhý den po seznámení. Ale ještě rok trvalo, než byla svatba. Pak se narodil syn Petr, který vystudoval na anglické univerzitě. Příběh jako z červené knihovny trvá už 30 let.

Že je Dana Morávková skvělá a oblíbená herečka, se ví. Její první velkou televizní rolí byla Andrea v Rodinných poutech (později Velmi křehkých vztazích) – první velká záporná postava českých nekonečných seriálů. Dana o této roli řekla: „Andrea byla rozhodně jiná než já, ale zahrála jsem si ji s velkou chutí.“ V posledních letech ji zase proslavila role lékařky Zdeňky Suché v seriálu Ordinace v růžové zahradě.

Diváci měli samozřejmě dotazy také na Petra Malásku. Zajímalo je, jaké to bylo doprovázet takové výjimečné zpěvačky jako paní Hanu Hegerovou, Martu Kubišovou nebo v současné době Lucii Bílou. Náš host uvedl, že si jich všech velmi váží a doprovázet je při jejich četných vystoupeních pro něj bylo ctí. Kromě obdivu zmínil i některé humorné okamžiky. Například na paní Hegerovou prozradil, že si potrpěla na to, aby „její“ muzikanti měli perfektně vypulírované boty. A na adresu Marty Kubišové zase podotkl, že v příštím životě by chtěl být pes v její domácnosti.

V neposlední řadě diváky zajímaly i drby, které se někdy v bulváru objevují, například co se týká vztahu jeho ženy a Jana Čenského. Ti jsou často spolu partnery v televizních seriálech i na divadle, takže lidé si občas myslí, že jsou si „tak nějak blíž“. Paní Dana vše uvedla na pravou míru – jsou

opravdu dobří přátelé nejen ona a Jan Čenský, ale i oba pánové navzájem.

Dana Morávková se rozhovořila také o svých životních zálibách. Jsou jimi zejména tanec (účinkovala také ve Star Dance), ale i móda. A když v jednom rozhovoru řekla, že „ujíždí“ na kabelkách, tak se jí ozvaly dámy z Trebechovic pod Orebem s tím, že kabelky vyrábějí. A aby se přijela podívat. Paní Dana pozvání přijala a nakonec s nimi i navázala spolupráci. Začala se podílet na návrzích

vlastní unikátní kolekce kabelek ELEGA by Dana M, která je velice úspěšná ☺.

Anna: *S Danou Morávkovou mám jednu společnou zálibu: brýle, respektive brýlové obroučky. Pro mne je to nutnost, pro paní Danu ze všeho nejvíc módní doplněk. Takže jsme si o nabídce obrouček trochu popovídaly a shodly se na tom, že nosit brýle je vlastně výsada a fajn.*

Jana Paulová

Herečka s velkým šarmem

Beseda s Janou Paulovou byla jedna z těch, na které velmi rád vzpomínám. Potvrdila, že humor je opravdu její parketa, a tak celé dvě hodiny se publikum v Harvartu královsky bavilo.

Jana Paulová – česká divadelní a filmová herečka, členka souboru Divadla Kalich. Dříve vystupovala v divadle Semafor, a to v herecké skupině Josefa Dvořáka, kde po jeho boku excelovala ve hře s Pydlou v zádech.

Proslavila se také ve filmových komediálních rolích, například v trilogii Kameňák, kde ztvárnila učitelku Vilmu. Z televizních rolí zaujala mimo jiné v seriálu Nemocnice na kraji města, kde hrála zdravotní sestru Veroniku v Týništi.

Je vášnivou cestovatelkou, miluje cestování po Indii. Poznatky z těchto cest zachytila v knížce Jak běžet do kopce. Je to vlastně deník z její cesty do Himaláje.

Zúčastnila se také televizní taneční soutěže StarDance, kde se společně s partnerem Robinem Ondráčkem úspěšně protancovala až do 6. večera.

Jana vtipně vyprávěla například o tom, jaké překážky musela překonat, aby si mohla vzít za manžela jazzmana Milana. Okomentovala to

tak, že maminka prostě neodhadla, že potkala úžasného chlapa, a tak jí chtěla v tomto vztahu za

každou cenu zabránit. Chtěla pro Janu nějakého pana doktora, a její nastávající byl muzikant, navíc s dlouhými vlasy. Když šla jednoho dne s Milanem na rande, maminka jí řekla: „Pokud půjdeš, tak se domů nevracej.“ A Jana se opravdu půl roku z rande domů nevrátila. Nakonec se ukázalo, že pravdu měla ona, protože už jsou s Milanem spolu

v manželství více než 50 let. Údajně za to vděčí humoru, protože ten je podle ní základním pilířem dlouhodobého šťastného vztahu.

Málokdo také ví, že je nejen skvělá herečka, ale i zpěvačka. V minulosti zpívala šansony a s hudebním pořadem A PROČ NE objela snad celou republiku. Vydala i stejnojmenné album.

Zaujala i muzikálovými rolemi na scéně Hudebního divadla Karlín.

Na besedě samozřejmě přišla řeč na Kameňák, který prý sama nikdy ani neviděla. Ale její hlášky s Pepanem zlidověly tak, že baví dodnes. Za všechny alespoň jedna z nich:

Pepa: „Tati, tys dneska v noci někoho zabil?“

Tatínek: „Ne proč?“

Pepa: „No slyšel jsem mámu, jak říká: Nech ho, ten už stejně nevstane.“

Jana Paulová vyprávěla i o tom, jak miluje cestování po Indii. Začala tam jezdit, když hledala vnitřní

klid. A od té doby už tam byla na vlastní pěst zhruba dvacetkrát. Přítomné diváky šokovala, když přiznala, že když vyleze z letadla, vlastně ani neví, kde bude druhý den spát, co bude dělat, s kým se potká. A že si vždy při návštěvě této destinace uvědomuje, jak si u nás žijeme dobře - a že pokud si někdo stěžuje, měl by jet povinně do těchto krajin. V Indii viděla spoustu žebrajících sirotků, a tak se rozhodla, že by aspoň některým mohla nějak zlepšit život. Díky její pomoci vznikla škola, která těmto dětem pomáhá ke vzdělání.

Samozřejmě řeč přišla i na divadlo. Tam je jejím nejčastějším hereckým partnerem Pavel Zedníček. S ním hraje například ve hře Bez předsudků, která

měla původní název Orgasmus bez předsudků. I po změně názvu má však Pavel Zedníček v diáři tuto hru stále zaznamenanou pod názvem Orgasmus. Takže se stane, že když se někdo zeptá, co dělá například druhého listopadu, odpoví, že má Orgasmus s Janičkou 😊.

Na závěr besedy jsme si povídali o tenise, který nejen ráda sleduje, ale také aktivně hraje. Dokonce se dala dohromady s naší skvělou reprezentantkou, Bárrou Krejčíkovou, se kterou jsou velké kamarádky. Díky ní se podívala také do Wimbledonu a výlet na tento prestižní turnaj byl prý velice spontánní.

Okomentovala to následovně: „Začátkem července jsem doprovázela dceru na letiště, která letěla do Londýna. A při tom jsem si uvědomila, že se tam právě hraje Wimbledon. Takže si taky koupila letenku. Se vstupenkami do VIP jí pomohla právě Bára. Jana Paulová tak mohla osobně v zákulisí potkat ty nejlepší tenisty, včetně jejího idolu Rafaela Nadala, se kterým se dokonce vyfotila.

Pavel: *Měli jsme štěstí, že Jana s námi zůstala v klubu i po skončení besedy. Mimo jiné jsme si vyprávěli o tom, jak oba máme rádi tenis a znovu zavzpomínala na setkání s Nadalem. Prý si v jídelně, kde ostatní nechávají nepořádek, vždy po sobě všechno vzorně uklidil a dokonce i utíral stůl po trenérovi. Mile mě překvapilo, když mi později Jana Paulová fotku s Nadalem přeposlala 😊.*

Zdeněk: *Mě zase pobavilo, když nám vyprávěla příhodu s Petrem Rychlým. Pozvala ho totiž i s manželkou na řecký ostrov Korfu, kde mají s manželem pronajatý apartmán, aby tam strávili společně týden dovolené. A když se Petr blížil na společné setkání, Jana od něho obdržela zprávu s textem, kterému nejprve ani nechtěla věřit. Zněl: „Doufám, že budeme spokojeni.“ Tak si šla hned postěžovat herecké kolegyni Ivě Janžurové, která tam tou dobou také pobývala. „Co si vlastně ten Rychlý o sobě myslí...“ Ale nakonec se vše vysvětlilo. Text měl správně znít: „Doufám, že budete spokojeni.“*

Michal Isteník

Seriál MOST mu změnil život

Do klubu se nám podařilo Michala dostat díky kolegyni Ladce Rivošové, která má v Městském divadle v Brně zvláštní postavení – vozí tam Znojmány na různá představení více než dvacet let. A když jsme se bavili, že bychom chtěli přivítat v klubu některého ze známých brněnských herců, jedním z prvních, který nás napadl, byl Michal Isteník.

Michal Isteník – český divadelní a filmový herec, je členem hereckého souboru Městského divadla Brno. Hraje zde například v muzikálových komediích Sugar (Někdo to rád horké) nebo Donaha, v dramatisaci románu Skleněný pokoj, v detektivní komedii Splašené nůžky nebo v Molierově komedii Lakomec.

Do povědomí široké divácké veřejnosti se dostal zejména jako hospodský Eda z dnes už kultovního seriálu MOST. Ale objevil se i v dalších televizních seriálech, např. Kancl, Trpaslík, Rédl, Kukačky, Pálava.

V roce 2011 obdržel cenu Alfréda Radoka, kdy byl odbornou porotou zvolen v kategorii Talent roku.

Herecká asociace mu v roce 2014 udělila Cenu Thálie za roli Čičikova ve hře Mrtvé duše.

Málokdo ví, že Michal vyrůstal ve fotbalové rodině, jeho tatínek byl dokonce rekordmanem v počtu odehraných ligových zápasů za jeden klub (SK Kladno) a Michal hrál dorosteneckou ligu za stejný klub. Ale jeho fotbalovou kariéru v 16 letech přerušilo zranění. Ale jak se říká, všechno špatné je pro něco dobré. Takže místo vrcholového fotbalisty se z něj stal vynikající herec. Ale jeho cesta k divadlu nebyla úplně jednoduchá.

Poprvé se k němu dostal při studiu na gymnáziu, když ho spolužák přemluvil k účinkování ve školním dramatickém kroužku. Argumentoval tím, že je zde převaha dívek. Ale herectví ho oslovilo natolik, že se rozhodl přihlásit na pražskou DAMU. Tam ho však dvakrát nevzali, herecká škola mu vyšla až napotřetí. Tehdy se dostal na JAMU a do Brna se také přestěhoval. Jak říká, život v jihomoravské metropoli si zamiloval.

Klíčovým okamžikem pro jeho kariéru byl rok 2008, když nastoupil do angažmá v Městském divadle Brno. Premiéru si odbyl rolí D'Artagnana ve hře Tři mušketýři. V této roli opravdu obstál, svědčí o tom ostatně i tehdejší recenze. Například divadelní kritik Vladimír Just popsal své dojmy z představení takto: „Byl jsem v Brně na Třech mušketýrech a když vyběhl na jeviště D'Artagnan, zděsil jsem se. Ale na konci jsem tleskal a křičel bravo!“ Také divadelní noviny informovali o této hře: „Michal Isteník naplnil koncepci režisérky, že postava D'Artagnana nebude klasickým romantickým hrdinou, ale spíše outsiderem. Místo vysokého elegána podsaditý venkovan, místo rozvážného šlechtice roztomilý plašoun.“

Samozřejmě řeč přišla také na seriál MOST, který ho proslavil a změnil mu život. Michal o tomto

seriálu mimo jiné řekl: „Scénář jsem poprvé četl při cestě vlakem v tichém oddílu a smál jsem se u něj tolik, že mě spolucestující začali okřikovat, abych se ztišil.“ A všechny diváky v klubu pobavila jeho hláška: „Usnul jsem jako Isteník a vzbudil se jako Eda v Mostu.“ Prý ještě v současné době pozná, kdy seriál v televizi reprízuje, protože jeho známost mezi veřejností se násobí.

Zajímavé bylo také jeho vyprávění o Letních shakespearovských slavnostech na Pražském hradě, kde hrál v inscenaci Zimní pohádka žárlivého sicilského krále Leonta. Tuto roli alternoval s Martinem Hofmanem a spolupráci si velmi pochvaloval. Přiznal také, že některé diváčky chtěly raději vidět v představení chlapáckého Martina Hofmanna než Michala. Jednou byl dokonce svědkem hovoru dvou dam, které se chystaly na představení. A když spatřily vedle sebe Michala, pochopily, že Martin Hofmann ten večer

hrát nebude. A tak jenom k Michalovi zklamaně utrousily: „To máme dneska takovou smůlu...“

Hodně dotazů se týkalo také divadelní hry Fichtl, kde Michal hraje společně s Pavlem Liškou. Hrají zde kluky, kteří v osmdesátých letech prožívají své dospívání a netouží po ničem jiném než pořádit si fichtla. V souvislosti s touto hrou Michal také uvedl, že se mu líbí momenty, kde oba herci vystupují ze svých rolí a glosují je. Je pravda, že také díky tomu je hra zpravidla nakonec daleko delší než původně měla být. Ale divákům to určitě nevádí, protože průpovídky mezi oběma herci je skvěle baví.

Pavel: *V Městském divadle Brno jsem viděl Michala ve hře **Splašené nůžky**. A opravdu – byl to skvělý herecký koncert, byl jsem nadšen improvizacími schopnostmi všech účinkujících. Snad nikdy jsem se v divadle tak dobře nebavil jako při tomto představení. Tehdy mě vůbec nenapadlo, že o pár roků později ho budeme moci přivítat v našem klubu. Také v klubu to byly dvě hodiny nepřetržitého smíchu, málokdy se diváci takto spontánně baví. A to jsem měl možnost ještě po besedě si s ním povídat už neformálně u sklenky vína. Byl to opravdu večer, na který se nezapomíná 😊.*

Zdeněk: *Hru Fichtl jsem viděl ve znojemském divadle a musím říct, že za mě to bylo naprosto vynikající. Užival jsem si hru o to víc, že tu dobu jsem prožil a jednotlivé věci, které byly v představení, si takto pamatuji. Bylo vidět, že Michal Isteník s Pavlem Liškou jsou perfektně sehraní, často improvizovali a diváky si získali doslova během okamžiku.*

Anna: *Je pravda, že Fichtla hráli ve Znojmě už třikrát. Říkali mi, že tolikrát ho nehráli ani v Praze. A musím říct, že vždycky to bylo super a trochu jiné. V zákulisí to byli vstřícní a pohodoví lidé. Michalovi Isteníkovi jsem připomněla, že při jiném představení se ve znojemském divadle na forbíně pokusil o salto a dopadl přitom tvrdě na záda. Přiznal, že si na to pamatuje moc dobře. Byla to pořádná rána, až celé divadlo zatajilo dech.*